

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 383

гр. Варна, 07.07.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

като разгледа докладваното от Диана В. Джамбазова Въззивно частно гражданско дело № 20223000500261 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Подадена е частна жалба от АНТ. Г. П. чрез адв. Р.Г. от АК Силистра срещу определение № 103/08.03.2022 г. по гр.д. № 354/2021 г. на Окръжен съд – Варна. Оспорва се като незаконосъобразен и неправилен изводът на съда за липса правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск по отношение на ответника ЕТ „Каладан – Николай Христов“, с ЕИК: 200517843, с които ищецът моли да бъде установено в отношения между него и ответника да бъде установено със сила на пресъдено нещо, че съвкупността от движими вещи, представляваща линия за преработка и сушене на плодове и зеленчуци, не е собственост на последния към 30.11.2016 г. Посочва се, че е придобита фактическата власт върху съвкупността от вещи на възмездно правно основание преди провеждане на публичната ѝ продан, макар и от неособственик. Позовава се на придобивния способ по чл. 78 ЗС. Излага, че като носител на правото на собственост разполага с отрицателен установителен иск, който по довод на въззивника, е форма на негативен иск.

По изложените мотиви моли за отмяна на прекратителното определение.

Отговор на жалбата не е постъпил.

Съставът на Апелативен съд Варна намира, че частната въззивна жалба е подадена в срок от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните мотиви:

Предявен е отрицателен установителен иск от АНТ. Г. П. против ЕТ „Каладан – Николай Христов“, с ЕИК: 200517843 за приемане за установено, че ответникът не е собственик на съвкупност от движими вещи, представляваща линия за преработка и сушене на плодове и зеленчуци към 30.11.2016 г., на основание чл.124 ал.1 ГПК.

Изложените в исковата молба фактически твърдения за така предявения иск, вкл. и досежно избраната форма на защита са, че през 2012 г. ищецът сключил договор за заем с Николай Христов. Задължението за връщане на заема било обезпечено със залог, който бил вписан в централния регистър на особените залози (ЦРОЗ). Поради пълно неизпълнение на договора за заем от момента на сключването му до началото на 2016 г. ищецът и ответника уговорили заеъмът да бъде погасен съобразно чл. 65 ЗЗД, като вместо връщане на паричната сума да бъде прехвърлена в собственост съвкупността от движими вещи, представляваща поточна линия, представляваща линия за преработка и сушене на плодове и зеленчуци, която била предмет на договора за особен залог от 11.04.2012 г. В края на 2016 г., след като ищецът установил владение над процесната съвкупност от движими вещи в изпълнение на уговорката по чл. 65 ЗЗД, третото лице Стелиян Генов поканил ищецът да му предаде съвкупността от движими вещи, представляваща линия за преработка и сушене на плодове и зеленчуци. Последният се легитимирал като титуляр на правото на собственост над процесната съвкупност от движими вещи, придобита при осъществена публична продажба на вещите. Ищецът счита, че е придобил собствеността в хипотезата на чл. 78, ал. 1 ЗС – от неособственик на възмездно правно основание без да знае това.

В отговора на исковата молба /озаглавен „молба“/ с вх. № 1776/26.11.2021 г., по описа на Окръжен съд – Силистра ответникът е признал отрицателния установителен иск. Сочил, че с присъда № 4/05.07.2018 г. по НОХД № 183/2017 г. на РС – Дулово е признат за виновен за това, че като pazач и собственик се е разпоредил със съвкупността от вещи, представляваща поточна линия за преработка и сушене на плодове и зеленчуци, предоставяйки собствеността на ищеца АНТ. Г. П.. Позовава се на разпоредбата на чл. 300 ГПК. Отчуждаването на вещите било извършено при действието на ЗОЗ преди 30.12.2016 г., т.е. в период, в който заложени по ЗОЗ вещи не било забранено да се отчуждават и в който елементите на заложената съвкупност от вещи се освобождавала от залога при отделянето им от съвкупността – чл. 30 от ЗОЗ от 1999 г.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т.1 от ТР № 8/2013г. по т.д. № 8/2012г. на ОСГТК правен интерес от отричане правото на собственост на ответната страна е налице когато ищецът твърди наличието на самостоятелно право, различно от оспорваното, чието съществуване би било отречено или пораждането, респективно упражняването му би било осуетено от неоснователната претенция на насрещната страна в спора. Претендираното от ищеца право може да е идентично по съдържание с оспорваното право на ответника /и двете страни твърдят, че са собственици на вещта/ или да е различно по съдържание, но признаването и упражняването му да е възпрепятствано от претенцията на ответника. Коментираното тълкувателно решение приема, че правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост е налице и в защита на фактическо състояние /напр. при смутено владение/, както и когато ищецът има възможност да придобие имота на оригинално основание или по реституция, ако отрече претендираните от ответника права.

Наличието на правен интерес се преценява конкретно, въз основа на обосновани твърдения, наведени в исковата молба, като при оспорването им

ищецът следва да докаже фактите, от които те произтичат. При недоказването им и доколкото правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск, производството по предявения отрицателен иск подлежи на прекратяване като недопустимо. Тази постановка е валидна в хипотезите, когато правният интерес се обосновава с твърдения, че ищецът е носител на самостоятелно право, различно от спорното, респ. позовава се на фактическо състояние или възможност да придобие процесния имот при отричане правата на ответника.

При преценка на наведените с исковата молба фактически твърдения и отговор на исковата молба съдът приема, че не е оспорено правото на собственост, което обстоятелство изключва правния интерес на ищеца – частен жалбоподател в настоящото производство да предявява отрицателен установителен иск, с който цели да отрече със сила на пресъдено нещо правото на собственост на въззиваемата страна над процесната съвкупност от движими вещи.

Следва да се отчете и че се касае за отричане на принадлежността на право на собственост на съвкупност от недвижими към момент, който предхожда проведена публична продан в хода на индивидуални принудително изпълнение по изпълнително дело № 20107670401065 по описа на ЧСИ Георги Г., рег. № 767 на КЧСИ, което е приложено по настоящото производство. Видно от същото с протокол от 25.11.2016 г. за наддавач спечелил публичната продан на процесната съвкупност от движими вещи е обявен ЗП Стилиян Генов Генов, а с постановление от 01.12.2016 г. на ЧСИ Георги Г. спечелилият публичната продан наддавач е обявен за собственик на движимите вещи. Публичната продан се явява оригинален придобивен способ на правото на собственост на движими вещи и техни съвкупности /арг. чл. 482, ал. 2 ГПК/. Посоченото обстоятелство също изключва правния интерес на ищеца да води настоящото исково производство, понеже дори и да бъде отречена принадлежността на правото на собственост над съвкупността от движими вещи на ответника, същото не би рефлектирало върху стабилитета и правните последици на проведената публична продан.

Съдът е длъжен да провери допустимостта на иска още с предявяването му и да следи за правния интерес при всяко положение на делото. Ако констатира, че ищецът няма правен интерес, съдът прекратява производството по делото, без да се произнася по основателността на претенцията - дали ответникът притежава или не претендираното от него и отричано от ищеца вещно право.

С оглед горното настоящият състав намира, че не са доказани фактите, обосноваващи правния интерес от водене на отрицателния установителен иск, поради което първоинстанционното определение следва да бъде потвърдено.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 103/08.03.2022 г. по гр.д. № 354/2021 г. на Окръжен съд – Силистра, г.о.

Определението подлежи на обжалване с частна касационна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____